

ירושלים בצהריה

עזרא זוסמן

נתנה ארכה. מבעד צעיף האבן
אמרה דברה. מקמטי גלימות תאיר
מלכות מבטחת – מלכות נחרבת –
מחנות אויבים אורכים.
פקדם נצורה העיר.

צפית חיים כלים. ארגישנה
כפרידה בכייה מן הצורות
שנחלצו ממועקה ושנק
והפרידה למדו לראות.

בדידות קדומה פסלי נשים יוצקת.
זה כליונה. נתלה באויר כחלחל.
לא, כליוני בלבד.
ומה עצבות אין-שקט
בפני גלוי צהרי גורל.

ארכה נתנה. לי בלבד נתנה היא:
עמד על רמתך, לסקר יפני.
הו לו גמן לנפל קרוע עין
בקוע חנה בצהרי אורך.

נתנה ארכה. שמעמיה ראיתה
תלויה עליך כמתלמת גורל
בתכלת חורירית שלרקיע
בצפית גבעות במעגל.

נתנה ארכה. לחיות לראות לשמע
זו דומיה אין בעולם כמותה,
ירדה אלינו בסלם גבוה
וכלום מן הנבחות היא לא שמטה.

חונה כאן מראש. בצלם סלע
היא נחמה עוד בעיני עליון,
לכן בנשות האבן היא מספלת
צופות מעל רמת המחיאון.

המלך ומלכה בדומית השנים
הביטו חלולים אל עמק מצלכה,
אחרון מלכים נקור עינים
גפרד מן המלכות. והפרידה-שלנה.

אף היא נצבת כאן אל מול רודסיה
חובקת בעצבות מרחב אהוב –
בהבקע חנה של אורסיאוס
שיר ועקה אל הסלעים לשוב.